

ΑΙ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΛΛΩΝ.

(Συνέχ.—Σελ. 52.)

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐώρταζον τοὺς γάμους των μὲ πλῆθος δεισιδαιμονικῶν τελετῶν. Προσδιοριζομένης τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, ἔκοπτον πρῶτον τὴν κόμην τῆς νύμφης κατὰ τὸ σύστημα τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν, καὶ ἔπειτα ἐκδίδοντες αὐτὴν τὸ παρθενικὸν φόρεμα, (τὸ ὁποῖον καὶ ἀφιέρονον εἰς τὴν Ἥραν θεὰν τοῦ Ὑμεναίου) τὴν ἐνέδουον τὸν γυναικεῖον χιτῶνα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἔθετον κάλυμμα (μὲ χρῶμα πυρὸς), καὶ προμετωπίδιον ἐξ ἄνθεων. Ἐθυσίαζον μετὰ ταῦτα διάφορα ζῶα, ἐξ ὧν διεχωρίζετο μετὰ προσοχῆς ἡ χολή, καὶ ἐγίνετο εἰδός τι ἱεουργίας ὑπὸ τῶν Ἱερέων. Προπορευομένων ἀκολούθως Μουσικῶν καὶ αὐλητῶν, ἤρχετο ἡ νύμφη τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν μὲ ἄνθη κεκοσμημένην οἰκίαν τοῦ νυμφίου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήγετο ὑφουμένη διὰ τῶν χειρῶν ὑπὸ δύο νέων, διὰ νὰ μὴν ἐγγίσῃ μὲ τοὺς πόδας τὸς κατώφλιον, ὅπερ ἐνομίζετο ἰερόν τῆς Ἑστίας. Ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα ἔδενε τοὺς παραστάτας τοῦ οἴκου μὲ ταινίας, καὶ τοὺς ἔχριε μὲ ἄλειμμα χοίρου ἢ λύκου, δι' ἀποδίωξιν τῶν κακῶν πνευμάτων, καὶ καθίζουσα ἐπὶ τινος δέρματος προβάτου, ἐκάλει μεγαλοφώνως τὸν νυμφίον, παρ' οὗ λαμβάνουσα τὸ κλειδίον τοῦ οἴκου, τὸ ἐνεχείριζεν εἰς τὸν πρῶτον ὑπηρέτην. Ἀκολούθως δὲ καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι ἤγγιζον, ὡς σημεῖον καθαριότητος καὶ ὁμονοίας, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ.—Ἐφερε δὲ καὶ μεθ' ἑαυτῆς ἡ νύμφη ἡλακάτην, ἄτρακτον καὶ μαλλίον· ἔτι δὲ καὶ τρία ἀσσάρια, ἐξ ὧν τὸ ἓν μὲν ἔδιδεν εἰς τὸν ἄνδρα, τὸ ἕτερον, ὅπερ ἐφύλλαττεν εἰς ὑπόδημα, ἔβαλλεν εἰς τὴν Ἑστίαν, καὶ τὸ τρίτον, ἔρριπτεν εἰς τετραόδιον. Τελευταῖον δὲ, μετὰ τὸ σύνηθες συμπόσιον, καὶ ὕπανδροι γυναῖκες συνώδευον τοὺς νεόνυμφους εἰς τὸν θάλαμον, καὶ αἱ παρθένοι ἔψαλλον τὰ ἐπιθάλια.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους Γερμανικοὺς λαοὺς, ὁ γάμος δὲν ἐγίνετο μ' οὐδεμίαν θρησκευτικὴν τελετήν. Ὁ νυμφίος ἔφερεν εἰς τὴν παρθένον τὴν προῖκά του, συνίστα-

μίνην εἰς ζεύγος βοῶν, ἢ εἰς ἓνα ἵππον, μίαν περικεφαλαίαν, ἓν βέλος καὶ μίαν σπάθην, ἡ δὲ νύμφη ἀνταπέστελλε πρὸς αὐτὸν πολεμικόν τινα ἵππον, ἢ ὄπλον, καὶ κοινὸν συμπόσιον ἐτελείονε τὸν γάμον.

Μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν πολυγάμων αἱ περὶ γάμου συνήθειαι εἶναι πολλὰ διάφοροι, ὥς καὶ αἱ φυλαὶ αὐτῶν. Οἱ Ἀραβες ἀρχίζουσι τὴν τελετὴν τοῦ γάμου μετ' ἑρησκευτιῶν λουτρὸν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, μετὰ τὸ ὁποῖον αἱ μὲν γυναῖκες ἀπέρχονται μετὰ τῆς νύμφης, οἱ δὲ ἄνδρες μετὰ τοῦ νυμφίου, φωνάζοντες ὅλοι κοινῶς τὸ ἄλ. λὰχ (Θεέ) ἔστε ὁ Θεὸς νὰ προφυλάττῃ τοὺς νεονύμφους ἀπὸ τὴν βασκανίαν. Τὸ ἐσπέρας ἡ νύμφη φερομένη εἰς τὴν σκηνὴν τῶν πενθερῶν της, γονατίζει ἐνώπιον τοῦ γαμβροῦ, ὃς τις βάλλει ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς χρυσοῦν τι ἢ ἀργυροῦν νόμισμα. Ἐπαναλαμβάνεται δὲ τρίς ἡ τελετὴ αὕτη, καὶ ὁ μὲν σύζυγος διαμένει ἀκίνητος, ἡ δὲ νύμφη εἶναι ἠναγκασμένη καθ' ἐκάστην φορὰν ν' ἀλλάσῃ φορέματα. Τελευταῖον δ' ἀνιστάμενος ὁ ἀνὴρ, ἠναγκαλίζεται τὴν σύζυγόν του, καὶ τὴν φέρει εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπου εἶναι προπαρασκευασμένη ἡ κλίνη.

Οἱ Βεδουῖνοι ἔχουσιν ἀπλουτέρας μὲν, πλὴν ἀγροικότερας περὶ γάμου συνηθείας. Ὡπλισμένος μετὰ τῶν φίλων τοῦ ὀνυμφίου, ἐφορμᾷ κατὰ τῆς σκηνῆς τῆς νύμφης, ἥτις ἀνθίσταται μὲν πρὸς ὀλίγον μὲ τὰς φίλας της, ἀλλ' ἔπειτα παραδίδεται ὡς ῥαϊχμάλωτος εἰς τὸν φαινόμενον ἐχθρόν.

Παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς καὶ τοῖς Πέρσαις, ἐπειδὴ δὲν εἶναι συγχωρημένον ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ θεωρῶσι τὰς γυναῖκας οἱ ἄνδρες, ὁ μὲλλων νὰ νυμφευθῇ ἀφίνει τὴν ἐκλογὴν τῆς μελλούσης συζύγου του εἰς τὴν διάκρισιν τῆς μητρὸς, τῆς ἀδελφῆς, ἢ ἄλλης τινὸς στενῆς συγγενοῦς. Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου κεκαλυμμένη ἡ νύμφη μετ' ὀπίπλον φέρεται μετὰ τυμπάνων καὶ αὐλῶν ἐπὶ τοῦ λεγομένου *Γαχταρβανίου* (φορείου), ἡ ἑφιππος, εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου, ὅστις τὴν ὑποδέχεται μετ' εὐμενείας. Ἐν τούτοις δ' ὁ γεροντότερος τῶν συγγενῶν κρατεῖ με

ταξὺ αὐτῶν μάχαιραν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἐνεργείας παν-
τὸς εἶδους μαγείας. Καὶ οὕτω τελειώνει ὁ γάμος.

Εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὰς ἐ-
παρχίας τοῦ Μαρόκκου, ἀφοῦ ὁ νυμφίος φέρῃ μετὰ με-
γάλης πομπῆς τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, γίνεται
λαμπρὸν συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυ-
ναῖκες ἐσθίουσι κατ' ἰδίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ νυμφίος
εἰσάγεται εἰς σκοτεινὸν τινα θάλαμον, ἐνθα τὸν περι-
μένει ἡ νύμφη, καὶ τελευταῖον, δύο ὑπουργοὶ τῆς Κυβερ-
νήσεως, ἰστάμενοι εἰς τὴν θύραν, γράφουσιν ἀποδεικτι-
κὸν τῆς ἀθωότητος αὐτῆς, δι' οὗ ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ τὴν ἀποβάλλῃ πλέον. Μετὰ τὸν γάμον δὲ, ὁ
μὲν νυμφίος διαμένει εἰς τὸν οἶκον ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ δὲ
γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ὀκτὼ μῆνας.

(Ἐπεται Συνέχεια.)

ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ ΤΗΣ ῬΩΜΗΣ.

Ἐκ τῶν διασωζομένων ἐρείπίων τῶν ἀρχαίων οἰκο-
δομημάτων τῆς Ῥώμης, λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρε-
πέστερον τὴν σήμερον εἶναι τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦ Οὐε-
σπασιανοῦ κυρίως λεγόμενον Κ ο λ ο σ σ α ῖ ο ν, εἴτε ἐκ
τοῦ ὑπερβολικοῦ μεγέθους τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, εἴτε
ἐκ τοῦ πλησίου κειμένου τότε κολοσσαϊκοῦ ἀγάλματος τοῦ
Νέρωνος.

Τὸ περίφημον τοῦτο Ἀμφιθέατρον ἐτχεδιάσθη πρότε-
ρον ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' ἤρχισε τὴν κατασκευὴν
αὐτοῦ Φλάβιος ὁ Οὐεσπασιανός, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ
ὄνομα Φλαβιανὸν Ἀμφιθέατρον. Τίτος, ὁ υἱὸς καὶ
διάδοχος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον,
καὶ, ὡς πολλοὶ νομίζουσι, τὸ ἀπετελείωσε. Λέγεται δὲ
ὅτι μετεχειρίσθη εἰς τοῦτο τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ἐκ
τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαίους. Ὑπάρχει μ' ὅλον τοῦτο
παράδοσις εἰς τὴν Ῥώμην ὅτι δεκαπέντε χιλιάδες
ἀνδρῶν εἰργάσθησαν ἐντὸς δέκα ἐτῶν δι' αὐτὸ, ἥτις